

givet ham Øgenavnet »det gudvelbehagelige Tabelværk«; og han forberedte sig nu i Stilhed paa at tage Hævn over ham ved en offentlig Erklæring, der skulde fremkomme, saasnart Pers bebudede Pjece var kommen ud.

I den Salomonske Familje begyndte man saa smaat at forlige sig med Forestillingen om Per som Husets tilkommende Svigersøn. Onkel Heinrich var næsten den, der nu lod mindst veltilfreds. Han optraadte stadig overfor Per som Velgøreren og Formynderen og lod ham i fortrolige Samtaler vide, at han foreløbigt kun var naaet det første og mindst betydende Skridt fremad, og at der jo ikke kunde blive Tale om at deklarerer Forlovelsen, før han havde faaet sig en Stilling og vundet sig et Navn — »og helst et andet Navn«, som han gerne tilføjede. Han tænkte ved disse Ord paa den gale Enkebaronesse Bernt von Adlersborg, paa hvem han overhovedet idelig ledte Samtalen hen. Og Per, der havde faaet Blod paa Tanden nu, forstod fuldtud Meningen dermed og gik i Stilhed ganske ind paa hans Tankegang. Han vidste, at Baronessen endnu befandt sig paa en sydtysk Kuranstalt, og det var nu hans Agt at lægge sin Rejse deromad for at gøre hende et Besøg. Intet skulde være ham kærere end for bestandig at bortslænge det forhadte Sidenius-Navn, dette latterlige Stykke Degnelatin, der overalt forraadte hans Udspring, — »Trolde-